

lukkede ganske vist Dørene, Salen var fuld — jeg ser det endnu tydeligt for mig —, Dørene blev lukket; tre Mand rejste sig og gik ud, alle de andre var paa en eller anden Maade berettigede til at være der — det var i hvert Fald ganske umuligt at kontrolere, om de var berettigede til det eller ikke —, og Følgen var altsaa, at denne Lukken Døre i Praksis intet betød. Derfor er jeg en Tilhænger af, at man gør Bestemmelsen om Lukning af Dørene effektiv, og det kan man formentlig være, uden at man derfor behøver at være en Tilhænger af Begrænsning af Offentligheden i Retsplejen i al Almindelighed. Men jeg maa erkende, at jeg er virkelig en Tilhænger af en saadan Begrænsning i visse Henseender, og jeg tror, at man dér har den store Offentlighed bagved sig. Det er en Ulykke for en Mand, der er sigtet for en Forbrydelse og maaske sigtet med Urette, maaske har Skindet imod sig, at blive trukket frem i et offentligt Retsmøde, at blive tegnet af i Bladene og faa det hele serveret i pikant Sauce for et højtæret Publikum. Og det er efter min Mening ikke en nødvendig Følge af, at man har Offentlighed i Retsplejen. Ogsaa jeg anser som vel alle moderne Jurister Offentlighed i Retsplejen for et Gode, men jeg er af den Opfattelse, der kom til Orde i en Diskussion i Kriminalistforeningen, hvor en yngre københavnsk Overretssagfører, der i øvrigt, saa vidt mig bekendt, er en meget fremskridtsvenlig Mand, sagde de efter min Mening rigtige Ord, at man i Virkeligheden kun gavner Offentlighedsprincippet ved at bortskære de uheldige Udvalgte paa dette. Det er sikkert rigtigt, og jeg tror, at Vennerne af Offentligheden i Retsplejen bør være lydhøre overfor dette, for at man ikke i Almenheden ud fra disse meget iøjnefaldende uheldige Sider, skal drage den Slutning, at hele Princippet er daarligt, for det er Princippet ikke. Det tror jeg, vi kommer til at drøfte nærmere i Udvalget, men jeg tror i øvrigt, at der vil være Uenighed om dette Spørgsmaal indenfor alle Partier her i Salen.

Jeg er enig med den ærede Ordfører for Partiet Venstre i, at det er ønskeligt, at man begrænser Anvendelsen af Edens i Retssager saa stærkt som muligt, men jeg vil dog straks tilføje, at jeg er af den Opfattelse, at det ikke lader sig gøre ganske at afskaffe Edens. De Bestemmelser, der i det forelagte Lovforslag sigter til Begrænsning af Edens Anvendelse i Retsplejen, finder jeg gode og rigtige. Jeg er ligeledes ganske enig med den ærede Ordfører for Partiet Venstre i, at det

kan være tvivlsomt, om § 21 bør gennemføres; det er Bestemmelsen om Forligene. Det er i mine Øjne meget tvivlsomt, om denne Tilbagevenden til den tidligere Tilstand er rigtig, og Motiverne har ikke overbevist mig paa dette Punkt.

§ 28, som angaar Højesterets Ankeudvalg, nærer jeg ikke nogen Betænkelse ved. Med Hensyn til § 42 sagde den ærede Ordfører for Venstre og fik heri Tilslutning fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Trier), at det, at Landsretterne var overbebyrdede, ikke var tilstrækkeligt Argument for at ændre Kompetencereglerne. Men der er jo ogsaa det Argument, at Højesteret er overbebyrdet, og det Argument kan man ikke saaledes skubbe til Side med, at Højesteret skal have mere Personale. Man maa overhovedet være lidt varsom med at teoretisere paa dette Omraade. En Retsplejeordning er et ret praktisk Instrument, hvor man ogsaa maa lægge nogen Vægt paa den Slags praktiske Hensyn som, at en vis Instans indenfor Retterne har unaturlig meget og andre unaturlig lidt at gøre.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Amtsfuldmægtige ønsker jeg for mit Vedkommende kun at sige, at naar man har ondt ved at faa disse Pladser besat, vil denne Mangel sikkert ikke i nogen nævneværdig Grad afhjælpes ved, at man giver disse Folk Adgang til at blive Sagførere. Det er i al Almindelighed ikke det, en Mand, der er gaaet ind paa et Amtskontor, stræber efter. Han stræber, tror jeg, man tør sige, i de allerfleste Tilfælde frem ad Embedsvejen. Derfor er der for mig, og jeg har selv været Amtsfuldmægtig, ikke nogen Tvivl om, at den virksomhedsfulde Maade at hjælpe Amterne til Fuldmægtige paa vilde være, at man gav disse Fuldmægtige en vis Fortrinsret, naar de søgte ind i Centraladministrationen eller paa anden Maade søgte frem ad Embedsvejen. Og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at det for Centraladministrationen egen Skyld ikke vilde være nogen Skade til, om man søgte at skaffe den Folk, som havde været i Berøring med det praktiske Liv, inden de kom ind i denne saa udmærkede „røde Bygning“, hvor der hersker en saa udmærket Aand, men hvor Kendsgerningerne alligevel viser, det er vanskeligt at leve sit Liv uden at tage en lille Smule Skade paa sin Sjæl, i hvert Fald hvis man bliver der meget længe. Man har enkelte, ja, man har lykkeligvis mange Eksempler paa det modsatte, jeg nævner den højtærede Justitsminister som et saadant Eksempel, men det er en farlig Anstalt, og jeg tror, at den vilde ingen Skade have